

KÉSZÜL A LETTÁR

1

Most,
mikor a lábak hosszú próbálgatása után
végre sikerült megtenni az első lépéseket,
mikor már konkrét formát nyert a *kifelé*,
mikor már célegyenesben vagyok
a vereség versenyében, hirtelen
megtorpanok.

És habár tudom, hogy az indulás korántsem
volt indokolatlan döntés, hogy hosszú mérlegelés
után tisztán a rossz került túlsúlyba,
eltölt a felismerés: a jóról sohasem beszéltem.

2

Feltett célom volt, hogy kicsempészek ebből
a kapcsolatból mindent, amit lehet. Idegesen
kotorászok a zsebeimben; ahogy sejtettem:
a verseimben nincs semmi nyoma az
elveszett boldogságnak, pedig én emlékszem,
hogy régen tényleg jó volt veled.

Hogy történhetett ez?

Lusta voltam? Szégyelltem saját boldogságomat?
Tudatosan adtam fel, játszottam ellene?

Mielőtt kimegyek, a legfontosabb tisztáznom
a saját szerepemet abban, hogy miért megyek ki.
Nincs időm. Zavartan, kapkodva készül a lettár:
még egyszer, utoljára vázlatpontokba szedem
a szeretetet.

HALLÓTÁVOLSÁG

Még hallasz? Még hallak.

Még hallasz? Még hallak.

Még hallasz?

Nem tudom, válaszolt-e.

Vissza se gyere, mondhatta volna,
dehogy megyek, felelhettem volna én;
ehelyett elhelyezkedtünk a hallótávolság határain.
Állok, én hülye, elfogytak az irányok.

A boldog emberek azt tanácsolják, kövessék
mindenféle hangokat, a lélekét, a szívét.
Hát nem tudom. Én épp az ő hangja előtt
menekülök, de belőlem szól,
és arra terjed, amerre fordulok.

Különben a sok forgástól elveszítettem a
térérzékemet, tényleg nem megyek sehová.
Még hallasz? – kérdezem kicsit halkabban,
ha esetleg közelebb jött titokban,
hátha válaszol.